

JEDEN

V lekárni si kúpil balenie paracetamolových tabletiiek a fľašu vody. Pred niekoľkými mesiacmi utrpel zranenie, guľka mu preletela stehnom a do brucha ho bodli nožom. Bolesť s každým týždňom slabla. Telo sa dokázalo neuveriteľne zotavovať, omnoho lepšie ako myseľ. Court si vypestoval závislosť od tabletiiek a injekcií: vicodin, oxycontin, demerol, dilaudid. Lekár v Nice ho zásoboval od operácie, pri ktorej mu vyčistil a zašil ranu v bruchu, a Gentry odvtedy každý deň hltal tabletky. Keď však nastúpil na nákladnú loď, náročky si ich so sebou nezobral. Teraz mal za sebou viac ako týždeň bez liekov a dobrovoľná odvykačka mu spôsobovala utrpenie.

Paracetamol nemohol nahradiť silné narkotiká, ale aspoň myseľ našla útechu v obradnom prehltaní tabletiiek.

Tri hodiny po tom, ako opustil loď, sa ubytoval v lacnom hoteli v úzkej uličke pri Parnell Street, ktorý patrilo Číňanom. Bolo to skoro kilometer od rieky. Jeho izba bola tmavá a vlhká a páchla plesňou

a prepáleným olejom – zápach z reštaurácie o dve poschodia nižšie sem prichádzal cez vzduchotechniku. Dážď šikmo šibal do špinavého okna, ale nevyčistil ho. Vrstva mastnej špiny sa na ňom držala zvnútra.

Gentry si ľahol horeznačky na prepadnutý matrac a zadíval sa na strop, nemyslel na nič konkrétne. Strávil vyše týždňa na lodi a pripadalo mu zvláštne, že sa nekníše spredu dozadu a neposúva hore-dole.

Až po dlhých hodinách konečne zaspal, kým studený dážď neprestajne bičoval okenné sklo pri jeho hlave.

Podvečer sa usadil do čínskej reštaurácie, ktorá bola súčasťou malého hotela, dal si rezance s bravčovinou a cez mobil s jednorazovým číslom sa pripojil na internet. Našiel elektronickú nástenku webstránky, ktorá predávala dobrodružné pobyty v pohorí Ural, pomocou hesla vstúpil na fórum pre zamestnancov a ďalším kódom získal prístup k vláknu, ktoré malo iba jedného sledovateľa.

Court palcom ťukal na mobile a popíjal vlažný pomarančový džús.

Som tu.

O niekoľko sekúnd sa okienko na mobile zmenilo. Nieкто na fóre mu odpísal.

Predpokladám, že v Bangkoku? To bolo heslo, ktorým sa potvrdzovala totožnosť účastníka rozhovoru. Gentry tú svoju ozrejmil odpoveďou:

Nie. V Singipure. Až preklep zavřil správnu identifikáciu.

Mali ste príjemnú cestu, priateľu? ukázalo sa na obrazovke. Court si otázku prečítal a zahryzol do vyprázaného wontonu, ktorý bol taký mastný ako okno v jeho izbe.

Ovládol sa, aby neprevrátil oči.

Cesta nebola príjemná a Grigorij Ivanovič Sidorenko nebol jeho priateľ. Court Gentry nemal priateľov. Navyše bolo nepravdepodobné, že by nejakých mal Sid, ako Sidorenka volali všetci na Západe,

ktorí ho poznali. Bol to boss ruskej mafie z Petrohradu. Viedol organizáciu, ktorá ovládala ilegálny hazard, drogy, prostitútky, nájomných vrahov a... a teraz na veľké zúfalstvo amerického zabijaka riadil aj Courta Gentryho – Sivého muža.

Hoci navonok pôsobil v rovnakej brandži, Grigorij Sidorenko nebol žiadny Donald Fitzroy. Sir Donald bol Courtovým šéfom dlhé roky, odkedy CIA vyštvala Gentryho zo Spojených štátov amerických so statusom nežiaduceho muža, ktorého treba okamžite zastreliť. Fitzroy ho vtedy prijal, dával mu dobré džoby, pri ktorých padali hlavy zlých ľudí, platil mu za prácu férové honoráre a dokonca si ho najal na ochranu vlastnej rodiny. Lenže potom Fitzroya zahnali do kúta a donútili ho obrátiť sa proti Courtovi. Hoci sa mu hlboko ospravedľoval a svojmu americkému zamestnancovi ponúkol vlastný život, Gentry vedel, že mu už nemôže dôverovať.

To už nebude môcť nikdy nikomu.

Sid bol špinavec, ale bol úplne čitateľný. Court vedel, že ruskému hadovi nemôže veriť viac, ako je nevyhnutné, ale Sid ponúkal prístup k najlukratívnejším akciám v brandži. A Sid dokonca prijal Gentryho podmienku, že bude akceptovať len tie zákazky, ktoré zhodnotí ako oprávnené, alebo prinajmenšom tie, ktoré sa budú v rámci kategórie „morálnej neutrality“ kloniť mierne k lepšej strane.

A to priviedlo Courta sem do Írska.

Táto cesta do Dublinu bola Courtovou prvou akciou pre Sida. Prečítal si spis terča, pristal na tú robotu, cez internet sa pohádal pre nízky honorár, ktorý sa s ňou spájal, a napokon ju neochotne prijal.

Potreboval zostať v akcii. Pauza, zranenia a drogy spôsobili, že stratil ostrie, a on bol človek, ktorý si také niečo absolútne nemohol dovoliť.

Court sa podstatné časti zo spisu svojho terča naučil naspamäť. To bol štandardný operačný postup pred krvavou operáciou. Meno:

Dougal Slattery. Vek: päťdesiatštyri rokov. Narodnosť: Ír. Výška: vysoký. Hmotnosť: tučný. V mladosti sa venoval boxu, ale nepodarilo sa mu vyniknúť v hustej konkurencii miestnych priemerných talentov. Potom si našiel prácu ako drsný chlapík, vyhadzovač v dublinských nočných kluboch. Rozšíril si záber, robil špinavú robotu pre miestny syndikát, mlátil lenivé poľské prostitútky a trieskal dohromady hlavy tureckých drogových dílerov, keď nedosiahli kvóty. Postúpil k zabíjaniu, len na nižšej úrovni, šarvátky medzi gangmi, nič komplikované, ale potom ho vyslali v jednej záležitosti na kontinent. V Amsterdame sa mu podarilo preraziť, keď zabil soka svojho šéfa v daždi guliek po tom, čo svojimi hrčovitými päťami rozbil ksichty dvoch jeho bodyguardov.

Odtiaľ sa vydriapal na druhú úroveň biznisu nájomných vrahov. Krvavé džoby v Ankare, na Sardínii, v Kalkate, v Tadžikistane. Nefungoval sólo, ako si Court prečítal v jeho spise. Nebol mozgom svojich operácií, ale v profesionálnom životopise mal aj tak zopár úctyhodných akcií. Nie úctyhodných v morálnom zmysle toho slova, kdeže: údajne zabil policajného detektíva, potom poctivého podnikateľa a tiež jedného či dvoch novinárov. Lenže Court oceňoval, že tie operácie boli ak už nie veľkolepé, tak aspoň schopne zrealizované.

Jeho posledná sa však odohrala už pred šiestimi rokmi. Court si musel všimnúť, že odvtedy sa Sidov spis s názvom Doug Slattery stal menej obsažným. S výnimkou zopár špekulatívnych náznakov sa všetko, čo bolo odvtedy známe o jeho živote, zmestilo do zmienky, že hrával na bubon v tradičnej írskej kapele, ktorá vystupovala päť večerov do týždňa v turisticky orientovanej časti Dublinu Temple Bar.

To nie je aktivita, ktorá by človeka predurčila na elimináciu.

Gentry túto operáciu považoval za jednu z morálne neutrálnejších. Ten muž bol zabijak, ale to bol aj Court. Court si rozdiel medzi nimi racionalizoval takto: on si svoje terče preveroval a dával si zá-